

תקות מנחם

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ מאת הרב יקותיאל מנחם שיהי' ראפ

מהדורה מיוחדת לרגל "היאצייט של הרמב"ם", ויהיו דברים אלו לעילוי נשמתו

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי לימוד הרמב"ם ע"פ הימורה שיעורי לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש. ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר הפלאה - ו'

מהזור ל"ה || שנה ל"ב

סיום הלכות נדרים והתחלת הלכות נזירות ביום המישי פקודי, (ר"ח) ל' אדר א' תשע"ו
ה' תשע"ו || ה' תהי' שנת עליון ופלאות || שנת הקהל

המשיח, כי עליו נאמר³ (עד כי יבוא שילה) ולו יקתה עמים", שכוונת יקתה כפי שאומר רש"י מלשון אסיפה, ומשורש "ויקהל" [זוה מתאים לדעת המדקדקים, שלמרות שרשי הפעלים הם של שלוש אותיות, אבל השורש של השורש הוא שתי אותיות, ולכן ל"קהל" ו"קתה" - משמעות דומה].

ובשיחה האחרונה לע"נ, בהתוועדות שבת פרשת ויקהל ה'תשנ"ב, קישר זאת אד"ש עם ההקהלה של ביאת המשיח וההכנות והטעימה בזה, שבשנה זו באו מרוסיה עולים רבים לאה"ק, כפי שמרומז במספר השנה - ה'תשנ"ב - שהר"ת שלה "הי' תהי' שנת נפלאות בכל"; ו"בכל מכל כל" גימטריא "קבץ", שקשור עם "קבוץ נדחי ישראל" שבגאולה השלימה.

וזהו שענין ה"קהל" והאחדות ישראל מביא את הגאולה השלימה - ה"קהל" והקיבוץ כפשוטו, ואולי אפ"ל שמרומז גם במילה "שכנים"; כפי שכתבנו לעיל ששכנים מורה על שכנינות טובה ואהבת ואחווה הדדית ביניהם; שכ"ן - בגימטריא ש"ע, שזהו השורש של המילה ישועה שבאה מהארת ש"ע נהורין, כמ"ש בתניא באגה"ק ס"ג עה"פ "וילבש צדקה כשריון וכובע ישועה בראשו", וז"ל: "וזהו וכובע ישועה בראשו, ישועה הוא מלשון וישע ה' אל הבל ואל מנחתו. והוא ירידת האור והשפע דש"ע נהורין שבזוה"ק. כמ"ש יאר ה' פניו אליך. יאר פניו אתנו סלה וכו'". היינו שע"י השכנינות והאחווה והאחדות מגיעים לישועה לגאולה השלימה.

(גליון 148 יר"ל לקראת ש"פ ויקהל-פקודי ה'תשס"ט)

- כ"ז אדר: אחדות החסידים -

בריאות אד"ש ע"י אחדות החסידים

א. סיימו את הלכות שכנים והתחילו את הלכות שלוחין ושותפין [בשנת תשס"ט - הערת המו"ל] ביום כ"ז אדר, שזהו יום "חשבון הנפש" של החסידים וקשור עם בריאות אד"ש מה"מ, ובריאות אד"ש נפעלת ע"י האחדות של החסידים.

שכנות טובה פועלת ישועה וגאולה

ב. ענין ה"שכנינות" שמבטאת את האחדות ואהבת ישראל היא מביאה את המשיח ואת הגאולה. כי השנאה והיפך האהבת ישראל הביאו לחורבן, כמו שהגמ' אומרת ביומא' שסיבת החורבן והגלות בגלל השנאת חנם, ולכן "אחרונים שלא נתגלה עונם לא נתגלה קצם", ואומר אד"ש מה"מ שבתיקון הסיבה יתוקן המסובב; שע"י התיקון וחזוק האחדות ואהבת ישראל וביטול השנאת חנם, ממחר ומחיש הגאולה.

זהו, אומר אד"ש מה"מ², ענין ה"ויקהל" - הקהלת העם, שהקהלה הכי גדולה תהיה בביאת המשיח בקרוב ממש, ואומר אד"ש [בשיחה הראשונה של ליל א' דחג הסוכות ה'תשמ"א שזו היתה הפעם הראשונה שהרבי דיבר בלילי סוכות על "בימה של עץ". ואמר אז עוד קשר של "קהל" לביאת המשיח, עפ"י מה שנאמר בסוף מגילת רות: "וישי הוליד את דוד", ויש"י - ר"ת - "יחד שבטי ישראל" והוא מוליד ומביא את דוד מלכא משיחא בגאולה האמיתית והשלימה], שהמילה "קהל" גם מורה על ענין

1. ט, ב. [ר"ת ט' באב].

2. שיחת פרשת ויקהל ה'תשנ"ב.

3. ויחי מט, ג.

4. נוסח הרחמן בברכת המזון.

בזכות האחדות נפעל גם פורים

ג. וגם נס הפורים ומצוותיו קשורים בכינוס ואחדות ישראל; בטענת המון לאחשוורוש אמר "ישנו עם אחד מפוזר ומפורד בין העמים"⁵ וכפי שמפרשים הכוונה היא, שעם ישראל בעצם עם אחד וצריכים להיות מאוחדים, אבל אעפ"כ הם מפוזרים, ולכן הגזירה יכולה לבוא עליהם, ואח"כ בתיקון וההצלה מהגזירה, אומרת אסתר למרדכי "לך כנוס את כל היהודים"⁶, היינו שבמקום ה"מפוזר ומפורד" שיהיה כנוס את כל היהודים - אחדות ישראל. ואח"כ במלחמה נגד האויבים נאמר: "נקהלו היהודים" ו"נקהלו ועמוד על נפשם"⁸, שזה פעל את נס הצלת פורים.

ולכן מצוות הפורים גם מבטאים את אחדות היהודים; קריאת המגילה בציבור, ומשלוח מנות ומתנות לאביונים, וגם סעודת פורים ומשתה ושמחה עושים יחד וברוב עם.

(גליון 148 י"ל לקראת ש"פ ויקהל-פקודי ה'תשס"ט)

און אַז מען האָט מיר געזאָגט אַז ניט, האָט עס מיר געוואונדערט.

"ווי קען מען גאָר זאָגן, אַז איך בין ניט צופרידן פון אַ אידישע טאַנץ בכלל, פון אַ חסידישן טאַנץ בפרט און פון אַ תמימים טאַנץ בפרטי פרטיות. דאָס גייט ביי מיר אַריין בגדר לה"ר."

[תרגום ללה"ק: אדרבא התעניינתי אם רקדו וכשאמרו לי שלא - התפלאתי.]

איך בכלל אפשר לומר שאיני מרוצה מריקוד יהודי בכלל, ומריקוד חסידי בפרט, ומריקוד תמימים בפרטי פרטיות. זה נכנס אצלי בגדר לה"ר].

(גליון 148 י"ל לקראת ש"פ ויקהל-פקודי ה'תשס"ט)

- שנת הקהל -

בל "הקהל" הוא כמעין ה"הקהל במתן תורה"

ה. בגליון מס' 56 על הלכות חגיגה ס"ד דובר על כך שבמתן תורה ה' ה"הקהל" הכי גדול של כלל ישראל, [וגם כל הנשמות היו בעת מתן-תורה.]

והעירני הרה"ת לוי יצחק שיחי' סטוליק שכ"ק אד"ש אומר שכל "הקהל" הוא "מעין המעמד שניתנה (התורה) בסיני".

וזאת ע"פ דברי הרמב"ם בהלכות אלה (הל' חגיגה פ"ג ה"ו) בנוגע למצות הקהל "חייבין להכין לבם ולהקשיב אזנם לשמוע באימה וביראה וגילה ברעדה כיום שניתנה בו בסיני, אפילו חכמים גדולים שיודעים כל התורה כולה, חייבין לשמוע בכוונה גדולה יתירה, ומי שאינו יכול לשמוע מכווין לבו לקריאה זו שלא קבעה הכתוב אלא לחזק דת האמת, ויראה עצמו כאילו עתה נצטוה בה ומפי הגבורה שומעה, שהמלך שליח הוא להשמיע דברי הקל".

וכן כתוב בלקו"ש (חל"ד ע' 189 ואילך), על הסיבה שמצוות "הקהל" היא רק בארץ ישראל, ונאמרה בסוף הארבעים שנה, לפני הסתלקותו של משה רבינו, ולא יחד עם שארי מצוות התלויות בארץ, וז"ל:

"מצות הקהל, הרי"ז שחיובה בארץ דווקא, הוא חלק מעצם המצוה, דכאשר יוצאים בנ"י ממדבר סיני - המקום שבו קבלו את התורה מפי הגבורה למקום אחר ושונה בתכלית, וכן עוברים מנשיאות משה (שקבל את התורה מפי הגבורה) לנשיאות יהושע - צריך להיות אצלם (מוזמן לזמן) מעין המעמד שניתנה בו בסיני "הקהל את העם האנשים והנשים והטף וגרך", לחזקם ולזרזם במצוות התורה...

"...הטעם [למצוה]... כדי שיהי' תמיד מעין קבלת התורה בסיני... מצות הקהל ענינה - קבלת מצוות התורה... וכמפורש בכתוב שתוכן מצות הקהל הוא "למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את ה' אלקיכם ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת, ובניהם אשר לא ידעו ישמעו ולמדו ליראה את ה' כל הימים וגו'"

"- היינו שיעקר ההדגשה היא על יראת ה' המביאה לידי עשיית המצוות... וכדברי הרמב"ם: "ולקרות באזניהם מן התורה

דברי והוראות אד"ש מה"מ המפורטים והברורים בענייני השמחה.

ד. "המטה להבאת המשיח" קבל מאד"ש הוראה בכת"ק על המכתב שכתבנו, להמשיך ולהוסיף בשמחה ובריקודים עם כלי זמר בכל חודש אדר. מלבד ההוראות והשיחות הרבות ע"ד חיוב השמחה לקבלת פני משיח צדקנו "שמחה בטרתה!"

וידוע מה שד"ר רוזן סיפר ברבים בג' מנחם-אב תשנ"ד, שהרבי קרא לו הרבה פעמים בשנים נ"ב-נ"ג ומלמל לאזנו כו"כ משפטים שלא הבין אותם, אבל שתי מילים שחזרו על עצמן עשרות פעמים שביטא ושמוע בצורה ברורה היו: "שירה זומרה!", ז.א. שאלו היו המילים האחרונות לע"ע, וצו השעה של אד"ש.

ומספר תמימים הראו לי מ"ש בספר השיחות ה'תש"ח, מה שאמר הרבי הקודם באופן חריף בקשר לריקודים ביום א' דר"ה ובפרט של תמימים [וכידוע עד כמה היתה בלויבאוויטש תנועה "מאוימת" ומכווצת בר"ה ובפרט ביום הראשון, והרבי כ"כ שיבח ורצה הריקודים, כ"ש בחודש אדר שמרבים בשמחה, וכ"ש כשעושים זאת לקבלת פני משיח צדקנו!]

ומצאתי לנכון להדפיס שיחה זאת פה כלשונה, מסעודת יום ב' דראש השנה תש"ח (סה"ש תש"ח (קה"ת, תשס"א) ע' 162):

"הרמ"ש ש' סיפר לכ"ק אדמו"ר שליט"א אודות סדר תהלוכות התשליך ביום א' דר"ה, והעיר שאחד אמר בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א שאינו שבע רצון שירקדו בשובם מן התשליך, וענה כ"ק אדמו"ר שליט"א:

"אדרבא איך האב זיך נאכגעפרעגט אויב מען האָט געטאַנצט,

5. אסתר ג', ח'.

6. שם ד', ט"ז.

7. שם ט', ב'.

8. שם ט"ז.

פרשיות שהן מזרזות אותן במצוות, ומחזקות ידיהם בדת האמת"...

"...והטעם והצורך לכך שמזמן לזמן (בכל שבע שנים) צריכים לחיות מחדש (איבערלעבן) את מעמד הר סיני בהקהל... שבכדי שהדור שלאחרי דור מ"ת והדורות הבאים "ייראו את ה"א ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת" – אינה מספיקה זכירת מעמד הר סיני – שזוכר דבר שהי' בעבר, שאז האדם בריחוק מהדבר, אלא צריך להיות ענין מיוחד, מצות הקהל, שכל ישראל, אנשים נשים וטף, נקהלים יחד כמו במעמד הר סיני "ויראה עצמו כאילו עתה נצטווה בה ומפי הגבורה שומעה שהמלך שליח הוא להשמיע דברי הקל"ם".

ואח"כ מסיים אד"ש מה"מ, (בקשר למבצע הקהל שאד"ש עשה שטורעם גדול בזה) שכמו בכל המצוות התלויות בבית המקדש ישנם גם עתה ברוחניות, וכך גם מצוות הקהל; ע"י הוספה וחזוק בהתעוררות זו, שכאז"א מקהיל אנשים נשים וטף השייכים אליו ומעוררים ע"ד לימוד התורה וקיום המצוות ליראה את הוי' אלקיים, הרי"ז פועל על הנקהלים התעוררות כמו במעמד הר סיני.

וזה ממהר קיום היעוד ותתחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים ולירושלים בית מקדשך ו"המלך המשיח" קורא בתורה בגאולה האמיתית והשלמה, ובמהרה בימינו, מי"ד מנ"ש, נאו!

(גליון 57 יר"ל לקראת ש"פ תרומה ה'תשס"ז)

שנת הקהל – אהדרת

1. פעם כשחזר אד"ש מהאוהל ונכנס ל-770, עמדו בכניסה 2 חסידי בעלז' וא' ניגש לאד"ש והושיט לו ידו ל"שלום עליכם", ואד"ש סימן לו שעדיין לא נטל את ידו אחרי שהי' ב"בית החיים".

אח"כ הרבי שם את חבילת הפדיונות שהביא מהאוהל והלך לסוף המסדרון ליטול ידיו (כי אז עדיין לא הי' ברז מים וכיור בג"ע התחתון) וחזר בידים מושטות (כי למרות שהכינו שם לרבי מגבת מיוחדת, אבל לא ניגב את ידיו.

ושנים לא ידעתי אם ניגב את ידיו בחדרו (כי אולי לא רצה להשתמש במגבת "ציבורית" למרות ששמו לו מגבת נקיה), ואולי רק כשחוזרים מלוי' לא מנגבים (כפי שראינו שכשחזר אד"ש מלוי' נטל ידיו מחוץ לבנין ע"י מדרגות 770 ולא ניגב ידיו, רק נכנס בידים רטובות ואמר "יושב בסתר" וישב ב-7 מקומות באמירתו).

ולאחרונה סיפר לי המזכיר המשב"ק הרה"ג הרה"ת ר' לייבל שיחי' גרונר שכל פעם כשבא הרבי מהאוהל לא ניגב את ידיו בחדרו, וגם "זרק" הספל הפוך כמו כשחוזרים מלוי' ר"ל.

אח"כ נכנס הרבי לחדרו ונעל נעליו ולבש הסירטוק של יום חול, כי לאוהל הלך בנעלי יוהכ"פ ובסירטוק משי, (רק מערויהכ"פ ה'תש"נ לא פשט את המשי, כנראה כבגדי שבת לקבלת פני משיח) ונכנס לתפילה בביהכנ"ס למעלה.

בסיום התפילה במקום לצאת מהזאל, הלך בין הקהל וניגש לאותו חסיד בעלז', שמקודם הושיט את ידו, וכ"ק אד"ש אמר לו:

"ס'קומט אייך "שלום עליכם!", "שלום עליכם!"... (=מגיע לך שלום עליכם!, שלום עליכם!...).

כנראה זה עפ"י הגמ' במסכת ברכות (ו, ב [ואד"ש אומר שמה שנאמר בברכות זה עניין הברכה, ודף ו' זה המשכת הברכות]) שאם נתן לו (חברו שלום) ולא החזיר נקרא גזלן שנאמר וכו' גזלת העני בבתיכם", ולכן כנראה לו "מגיע לך שלום עליכם".

ופסוק זה כתוב בישע' – ענין הישועה, ששלום ואחדות מביאים ישועה וגאולה! ובפרק ג – שלש קשור בשלום. ובפסוק יד – גימט' חב"ד; שזהו ענין עיקרי בחב"ד – קירוב הלבבות והאחדות!

(גליון 140 יר"ל לקראת ש"פ וארא ה'תשס"ט – שנת הקהל)

– י' אדר: "אביר שבאבירים" –

יום ההולדת של הרה"ג הרב יהודה קלמן ע"ה מארלאו ע"ה ז. היות ובחודש אדר (יו"ד בו) חל יום הולדתו של ה"מרא דאתרא" דשכונתנו "קראון הייטס" – "כאן צוה ה' את הברכה" הרב יהודה קלמן ע"ה מארלאו, אציין כאן מספר סיפורים בקשר אליו:

א. פעם בקשנו חברי "המטה העולמי להצלת העם והארץ", מרבני הבי"ד דקראון הייטס שיכתבו לציבור מכתב קריאה לפעול בעניני שלימות והצלת ארץ ישראל, ורצינו שעוד רבנים יצטרפו ויחתמו ע"ז ואמרתו להרב מארלאו ע"ה, שאם יהיה כתוב על אד"ש מה"מ התואר מלך המשיח רבנים אחרים לא יחתמו. וע"כ אמר לי: "אם לא יהיה כתוב על אד"ש מלך המשיח, אני לא אוכל לחתום ע"ז!"...

ב. הרב מארלאו היה בעל צדקה גדול, ונודע ממוסדות ויחידים שתרם סכומים גדולים מכספו הפרטי. לפני פורים בתקופת יום ההולדת ויום ההילולא של משה רבינו, ביהכנ"ס "אהבת משה" במייפעל סטריט, עושים מלוה מלכה (דינער), ובשנת תש"ס כשהיה חולה אמרו הגבאים שהרב מארלאו שתמיד מגיע הפעם חסר, וספרו לי שתמיד נותן צ'ק עם סכום גדול.

ג. הצ'אלנט שעושים בשבתות אחרי התפילה ב-770 הוא בזכותו; וסיפור המעשה היה כך:

יהודי גלמוד ופשוט (שהיה גר כמה שנים בקראון הייטס ולא ידעו מאיפה הוא) בשם ר' שלמה, מצאוהו [בשנת תשמ"ו] מות ברחוב "ולא נודע מי הכהו"⁹, ובמוצאי שבת עשו לזכות נשמתו סעודת "מלוה מלכה" ואז היה פרשת שופטים, והרב מארלאו דיבר ואמר שמכיוון שבפרשה נאמרה פרשת "עגלה ערופה" על מקרה דומה, והזקנים צריכים לומר "ידינו לא שפכו את הדם הזה"¹⁰ ואומר רש"י מחז"ל¹¹: "שלא ראינוהו ופיטרנוהו בלא מזונות ובלא לויה", ע"כ הוא רוצה להציע, שמכיוון שיש תמיד אורחים בקראון הייטס, ובליל שבת כולם ב"ה מוזמנים אבל בשבת ביום יש הרבה

9. תהילים קל"ג, ג'.

10. שופטים כ"א, א'.

11. שם פסוק ז'.

12. סוטה מ"ו.

שאינן להם איפה לאכול (ובשבת עצמה אי אפשר לקנות), ע"כ הוא מציע שיכינו צ'אלנט לשבת אחרי התפילה שיוכלו להשיע נפשם.

ואז יסד הגבאי דאז הרה"ח יהודה הכהן שיחי' בלעסאפסקי על שמו את "ועד סעודת שלמה", והכין הצ'אלנט לציבור לאחר מוסף.

לאחרי כמה שבועות שהעניין נכנס לשגרה (וכמובן שהרב בעצמו אף פעם לא אכל מזה, ע"ד שלא יאמרו לכבוד עצמו הוא דורש...) ניגש אלי הרב מארלאו וקרא לי ואמר: "הנני רואה שענין הצ'אלנט התקבל והסתדר ב"ה

[דרכו בקודש שהיה יושב ולומד ומעיין בספרים בהתמדה עצומה בביהכ"ס 770 כמה שעות אחרי התפילה, אבל מפעם לפעם קם והסתובב בביהכ"ס לראות את מצב הציבור, וכידוע גודל הענוה והצניעות שלו]

ואני רואה שאוכלים מזה גם כאלה שיש להם אוכל מוכן בבית ומשפחה מסודרת, ואני שמח ומרוצה ע"כ, כי עי"ז לא מתביישים אלה שאינן להם משפחה ואוכל מוכן ומסודר..."

ד. הרב מארלאו היתה לו התמדה עצומה, ובלילות שבת היה לומד בביהכ"ס ב-770 אחרי התפילה הרבה שעות עד סביבות הצות הלילה (בין בקיץ ובין בחורף) ובשבת ביום עד לפני השקיעה וברגע האחרון הלך לעשות קידוש (והמשפחה חיכו עליו).

הוא הכין לפני שבת בבית הכנסת כמה שקיות גדולות (שמייעדות לטלית ותפילין כנראה כדי שלא יקחו הספרים וינעו בבית הכנסת) ומילאם בספרי נגלה וחסידות ושו"תים. ואחרי שגמר הלקוטי שיחות והלקוטי תורה של פרשת השבוע, למד המון ספרי הלכה ובעיקר שו"ע של האדמו"ר שכידוע היה בקי בו בכל פרטיו! וסימניו וסעיפיו (וחשבתי שהסיבה, שמכיוון שיעד את חייו לידיעת הלכה, ובשבתות יש המון זמן, שאפשר לנצל, אבל הרי יכול שלא לעכב המשפחה וללכת אחרי התפילה לעשות קידוש ולסעוד סעודת שבת, ואז ללמוש את לימודיו?)

אבל התשובה כנראה: המציאות היא שאחרי סעודת שבת לא לומדים בעיון כי הראש כבד, ולומדים כרגיל רק דברים קלילים על הפרשה, אבל מכיון שרצה לנצל הזמן לא היתה לו ברירה (ומסתמא עשה זאת בהסכמה מלאה של המשפחה שהבינו את צרכיו החיוני, וח"ו ללמוד מכך שלא להתחשב במשפחה).

ה. ההתקשרות של הרב מארלאו והציות שלו לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו היו להפליא, ובכל דבר שרוצה כ"ק אד"ש מו"מ" היה עוזר ומעודד, וגם דחף אותי לפעולות ב"מטה שירה וזמרה" שכל דבר עשיתי לפי הדרכתו [וכידוע השיחה בב' אדר תשמ"ח, שבכל דבר לעשות לפי הדרכת הרבנים]. והרב מארלאו השתתף בעצמו תמיד בריקודים של שמחת בית השואבה, ושל שמחת חודש אדר.

ובשנת תש"ס שהיה חולה ולא יכול לבוא להשתתף בריקודים בבית הכנסת 770 קרא לי וביקש ממני שאארגן ואביא לביתו מניין ונגן עם כלי זמר, כדי שירקדו בביתו, ובכוחותי החלשים רקד בעצמו סביב השולחן וזה היה הרבה פעמים במשך השנים יום.

[ושמעתי מהסופר הרה"ח אליעזר שיחי' זלמונוב, שהרב מארלאו אמר על דברי אד"ש שמבטלים בשישים את כל הענינים הבלתי רצויים - מבטלים בשישים (בשינים שמאליות) מלשון ששון ושמחה (ומעניין: ששים - גימטריא - ששון)].

ואחרי זה שוב קרא לי ביום הולדתו י' אדר, ואמר לי שרוצה לממן הוצאות השירה והזמרה ביום ההולדת והימים הסמוכים, ונתן לי צ'ק ע"ס 700 דולר.

ואחרי כמה ימים קרא לי שוב ואמר שרוצה לתרום ולהשתתף בח"י דולר - עבור כל יום מהששים יום וכתב צ'ק ע"ס (60X18) 1,080 דולר.

ו. בליל כ"ז אדר תשנ"ב אחרי מה שקרה לאד"ש, עלינו למשרדו חברי ועד "המטה העולמי להבאת המשיח" [וכידוע, ע"פ הוראות אד"ש, כל פעולות המטה היו ע"פ הדרכת הרב מארלאו] ושאלנו אותו האם מתאים וצריך להמשיך ולרקוד באותו ערב ובלילות הבאים. והרב מארלאו במקום התקשר לחדרו של אד"ש ושאל והתייעץ עם המזכיר הרה"ח לייבל שיחי' גרונוער ...

וביחד הסיקו שאדרבה "שמחה ממתקת הדינים", וצריך להמשיך ביתר שאת וביתר עז.

ז. ומהנ"ל רואים עד כמה הרב מארלאו היה צנוע ומעורב בין הבריות ויתכן שבאופיו האישי לא היה כ"כ בתנועה של שמחה [היה מתמיד בלימודו וכו'] אבל מכיון שידוע שזהו רצונו של אד"ש, ויש אנ"ש שמארגנים ומתעסקים ומשתתפים בזה, הוא עודד זאת בכל כוחותיו.

ומזה יכולים ללמוד ובפרט רבנים, איך צריך להיות הציות והביטול לאד"ש. ואיך צריכים להתחשב ברוחו ובאופיו של כאו"א ולעודד כל הדברים שבקדושה...

והרב צריך ללמוד ההוראה ממושה רבינו ויהושע הן אצלם נאמר (פינחס כ"ז, ה"י): "איש אשר רוח בו" וחז"ל מפרשים (הובא ברש"י) "שיוכל להלך כנגד רוחו של כל אחד ואחד, שיהא סובל כל אחד ואחד לפי דעתו" והרי כל רב הוא בזעיר אנפין ממלא מקומו של משה רבינו,

ובפרט ע"פ ה"אור החיים" הקדוש שציטטנו בגליון הקודם (מס' 103) שפירוש יכול להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד. שמנהיג הדור משתווה ומתחשב ואומר דברים כפי רצון ותכונות (הטובות) של הציבור ואז הציבור שומעים לו, וזהו הנאמר "אשר יוציאם ואשר יביאם"...

(גליון 104 יר"ל לקראת ש"פ ויקרא ה'תשס"ח)

העלון תקוות מנחם

נערך ע"י תלמידיו שיחי' משיבות תות"ל ברחבי תבל

ונדפס ע"י זוגתו מרת ביילא פייגעל תחי' וב"ב שיחיו ראפ

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח ולתלמידי התמימים)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!